

ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΔΥΟ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

— Καλὲ, μὲ τὰ σωστά σου δὲν θὰ δεχθῆς ἐφέτος ;
 — Μὲ τὰ σωστά μου.
 — Γιατί ;
 — Γιατὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ δίνω χορούς καὶ σουαρέδες
 χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, Ντουτοῦ μου !
 — Θέλεις, φιλότατη μου, νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ καλῆτερα ;
 Δὲν ἐννοῶ νὰ χοροπηδοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ξεμυαλισμένοι στὸ
 σπῆτί μου καὶ ἔπειτα νὰ προτιμοῦν γιὰ νύφαις ὅλα τὰ ξέ-
 να καλαποδόμουτρα ποῦ μᾶς ἔρχονται στὰς Ἀθήνας, γιατί
 ἔχουν χονδραῖς προίκας καὶ ν' ἀφίνουν τόσα καὶ τόσα εὔ-
 μορφα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, γιατί δὲν ἔχουν χονδραῖς
 προίκαις.

— Καυμένη ἔχεις δίκαιο. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σκοπεύω νὰ
 κάμω ἐφέτος. Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Νὰ χοροπηδοῦν δέκα χρόνια
 στὰ σπῆτιά μας καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ μὴ ζητήσῃ οὔτε
 τὴν κόρην σου, οὔτε καμμιὰ ἀπὸ τῆς δύο ἰδικαῖς μου, 'ποῦ
 καὶ ὤμορφαίς εἶναι καὶ προίκα ἔχουν καὶ ἀνατροφή καὶ κα-
 λαῖς νοικοκυραῖς εἶναι ;

*
 **

Μετὰ τὸν ἀνωτέρω διάλογον παραταθέντα ὑπὸ τῶν δύο
 δέσποινῶν ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἀπεφασίσθη κοινῇ βουλή
 τὸ κλείσιμον τῶν δύο σαλονιῶν.

'Εχομεν δὲ πλῆθος ἄλλων ἐπιστολῶν, δι' οὐ μᾶς ἀναγ-
 γέλλεται ὅτι καὶ ἄλλα σαλόνια θὰ κλείσουν ἐὰν δὲν ἀπο-
 φασίσουν οἱ κύριοι νυμφοθήραϊ νὰ κάμουν ἐπὶ τέλους τὴν
 πολῦτιμον ἐκλογήν των.

Τρέξα-γύρευε.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Κύριε **Μῆ Χάνεσαι.**

Μεταξὺ παλαιῶν ἐφημερίδων ἀναδιφῶν, εὔρον τὸ ἐξῆς
 ἀριστοῦργημα, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς ἀφιέρου εἰς τὴν Μοῦσαν
 τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου. Τοὺς στίχους τούτους σᾶς
 τοὺς στέλλω ὡς ἔχοντας λίαν σύγχρονον ἐνδιαφέρον.

Ἴδου οἱ στίχοι :

*Εἶσαι χαρίτων πέλαγος καὶ πόρτος ἡδυτήτων,
 Εἶς' εὐγενείας ἄβυσσος, ὡκεανὸς μαγείας,
 Μαγείας εἶσαι πέλαγος καὶ ἄβυσσος χαρίτων,
 Τῶν ἡδυτήτων πέλαγος καὶ πόρτος εὐγενείας.*

*Τοῦτέστιν, ἤγουν, δηλαδὴ, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἦτοι
 Ἡ Ἀφροδίτη εἶσαι σὺ, σὺ εἶς' ἢ Ἀφροδίτη.*

Φερδουσῆς

ΕΠΙΣΟΔΕΙΟΝ ΜΙΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ.

Ὁ κ. Τσιγγρὸς εἶναι ὁ Σουλτάνος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ πᾶ-
 σαν δευτέραν.

Οἱ προσκεκλημένοι του δι' αὐτὸν εἶναι συρφετὸς τσιμ-
 πουκτσῆδων, σαλεπτσῆδων, καφετζῆδων, ὀδαλισκῶν.

Ὁ Σουλτάνος νυστάζει ἐνίοτε περὶ τὴν 12ην. Ἐννοεῖ λοι-
 πὸν ὁ συρφετὸς νὰ τὸ νοιώσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τοῦ ἀδειάζῃ
 τὴν γωνιά.

Συνήθως εὐπειθέστατος ὁ συρφετὸς τὸ ἐννοεῖ καὶ φεύγει.
 Μίαν δευτέραν δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ὁ δὲ Σουλ-
 τάνος ἐγείρεται ὀργίλος, πλησιάζει τὸ κλειδακώμβαλον, σβύ-
 νει τὰ κηρία, ἀπωθεῖ τὸν παίζοντα καὶ μένει τὸ *κοιλιλιὼν*
en l'air.

Ὁ συρφετὸς, ὡς παιδί τὸ ὁποῖον ἐτιμώρησεν ἡ μαμά του,
 φεύγει ἕνας ἕνας.

Ἀλλὰ μία κυρία εἶχε διατάξει τὸν ἀμαξηλάτην της νὰ
 ἔλθῃ εἰς τὰς δύο.

Τί νὰ κάμῃ ;

— Νὰ σᾶς στείλω ἐγὼ μίαν ἀμαξιν ; τῆ λέγει εἰς φίλος.

— Μὰ τί θὰ πληρόνουμε καὶ διπλᾶ ἀμαξιάτικα ;

Νὰ μείνῃ ; Πῶς νὰ μείνῃ ; Διὰ νὰ μεταφράσῃ ὁ κ. Βλά-
 χος καμμιάν ἄλλην κωμωδίαν ; *Γάμος ἕνεκα ἀμάξης* ;

Ἐπὶ τέλους φεύγει διὰ φιλικῆς ἀμάξης, ἀλλὰ κατορθώνει
 καὶ ἀνευρίσκει τὸν ἀμαξηλάτην της τὸν ὁποῖον στέλλει ἀ-
 κριβῶς εἰς τὰς 2 νὰ μεταβῇ εἰς τοῦ κ. Τσιγγροῦ καὶ νὰ θο-
 ρυθίσῃ ὅσον μπορέσῃ κτυπῶν τὴν θύραν.

Ὁ κ. Τσιγγρὸς ἀπὸ τοῦ παραθύρου του μὲ λευκὸν σκου-
 φον, πεσόντα κατὰ γῆς ἐκ φούρκας, ὑβρίζει εἰς γλώσσαν
 χαβιουσοχανίτικη.

Εἰκόν.

ΤΡΙΑ Κ' ΕΝΑ.

Λένε πῶς ὁ θεὸς μας σ' ἔπλασ' ἀπὸ μένα,
 Ἄφου ξεκόλλησ' ἀπὸ πάνω μου μία σπάλα !
 Μὲ τῶνά μου τετάρτι ἔπλασε ἑσένα
 Κι' ἄφησε καὶ σὲ μένανε τὰ τρία ἄλλα.

Ὡς βλέπεις ἐκουσούρευε καὶ σὲ καὶ μένα
 Κι' ἀπὸ ἀκέραιο ἔκαμ' ἕνα κι' ἄλλο κλάσμα,
 Αἶ ! τώρα δὲν ἐνόησε τὰ τρία κ' ἕνα,
 Κ' ἔτσε, κ' οἱ δυὼ νὰ γίνωμ' ἕνα τέλειο πλάσμα ;

De Cock.

ΜΕΓΑ ΜΑΣΚΑΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

Εἰς τοῦ **Κ. ΠΑΝΑΓΛΗ,**

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 202, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζέ
 καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

ΧΙΛΙΑ ΕΙΔΗ ΠΡΟΣΩΠΙΩΝ,

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ, ΕΦΘΗΝΙΑ.